

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

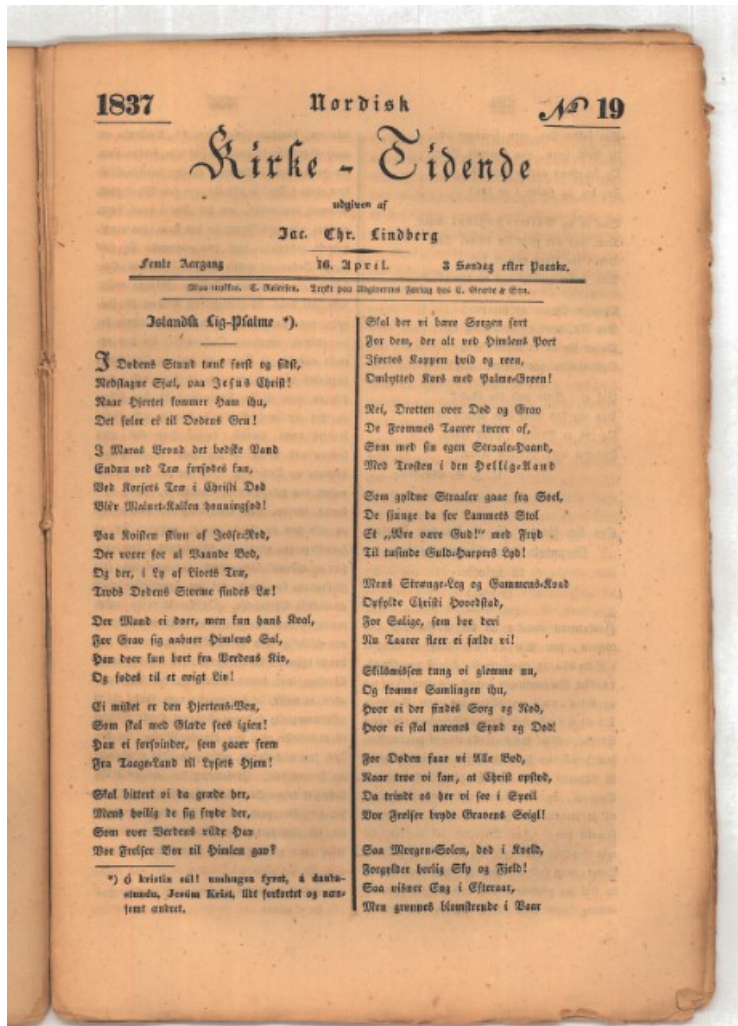
Titel: Islandsk Lig-Psalme.

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Islandsk Lig-Psalme.", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1837_575-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

1837

Nordisk

N° 19

Kirke - Tidende

udgivet af

Jac. Chr. Lindberg

Sentil Aergang

16. April.

3 Søndag efter Paaske.

Udsat af H. E. Nørby. Trykt hos Højgaardens Bøger hos L. Strøbe & Søn.

Jølandsk Kirke-Psalme *)

I Dødens Svand taal fæst og fald,
 Nødhjælpes Sjæl, paa Jesu's Øst?
 Naar Hjertet kommer: Hans Du,
 Det seer et til Dødens Gru!

I Marsk Vædd det bedste Vand
 Endaa ved Læa serjedes fæl,
 Ved Korset Læa i Østis Død
 Væle Malmst-Kallen hængingel!

For Koffen fien af Jesu's Død,
 Der vover for al Vaande Død,
 Dg der, i Ly af Østis Læa,
 Trod Dødens Stærke fides Læ!

Der Mand ei døer, men fan hant Kool,
 For Gæd sig aabner Hælens Sol,
 Der døer fan heri fæa Væddens Rie,
 Dg sedes til et evigt Læ!

Ei midlet er den Hjertens-Væa,
 Som stel med Glæde fæd igies!
 Der ei serjinder, fæa gaar frem
 Fra Læge-Land til Lyset Hien!

Øst hitert oi ba grade der,
 Møst bellig de sig fide der,
 Som over Væddens vider Der
 Der Prester Væa til Hælens gæd?

*) I kristis søll uahagen fyrst, å dænt-
 omæda, Jesum Krist, lit fæstret og næst-
 tent ændret.

Øst der vi hære Sørgen fæst
 For den, der alt ved Hælens Væa
 Hjertes Koggen led og reer,
 Dølytted Kæd med Væle-Væa!

Øst, Dretten over Død og Gæd
 De fremmed Læver terer of,
 Gæd med fæa egen Østis-Væa,
 Med Væle i den Hællige-Væa!

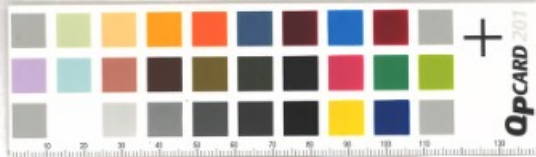
Som apkeer Østis-Væa gæd fæa Øst,
 De fænge ba for Læmets Øst
 Et „Væa over Gæd!“ med fæd
 Til talende Gæd-Væa!

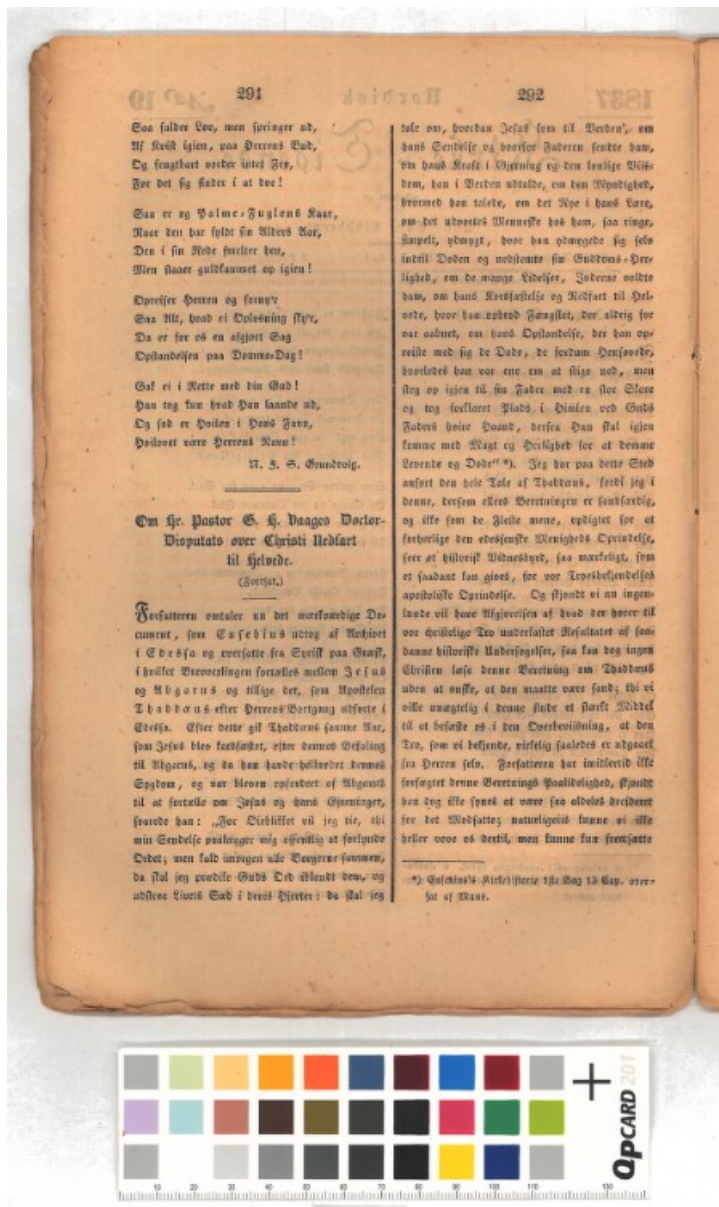
Væa Stærke-Væa og Gæmets-Væa
 Døfste Østis Vædd-Væa,
 For Gæd, fæa her deri
 Da Læver Hæa ei fæde vil!

Østis-Væa tang oi glæmme æa,
 Dg fæmme Gæmligen Hæa,
 Hvor ei der fædets Gæd og Væa,
 Hvor ei fæa næstets Gæd og Død!

For Døden fæa ei Hæa Væa,
 Naar treer vi fan, oi Hæd østis,
 Da trieret æd her vi fæa i Øst
 Der Prester læde Vædens Gæd!

Som Væggen-Væa, ved i Kæd,
 Høggædter hellig Hæa og Hæd!
 Som vider Gæd i Østis-Væa,
 Men gæmmed Hæmmede i Væa

Saa falder Væ, men springer ud,
 Af Sværdt Igen, paa Herrens Sæt,
 Og Kampbet vider indet Fæ,
 For det sig fæder i at de!

Saa er og Palmes-Puglené Naar,
 Naar den der syldt sin Alders Kaar,
 Den i sin Rode fædler ten,
 Men Naar guldlaunet op igjen!

Opstjer Herren og fængt
 Saa sig, hvad ei Oplesning fynt,
 Da er der et en afjort Dag
 Opstandelsen paa Dønnen-Dag!

Gul ei i Rette med din Gad!
 Pan tog ten trod Pan launde ad,
 Og sed er Hæder i Døds Færd,
 Hvilest være Herrens Hærd!

N. S. S. Grundtvig.

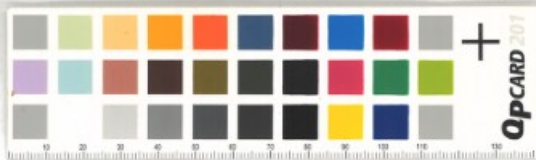
Om Hr. Pastor E. S. Daages Doctor-
 Disputats over Christi Hedfert
 til Hjelvede.

(fortsat.)

Forfatteren omtaler nu det næstfølgende Docu-
 ment, som Esfeldius udtog af Arkivet i
 Dresden og overfattede fra Cyrilus paa Græsk,
 i dettes Oversættelsen foretaget mellem Iesūs
 og Mazarus og tilføje det, som Apostelen
 Thaddeus efter Herrens Forgang afvænte i
 Ords. Efter disse gik Thaddeus samme Naar,
 som Jesus blev fædret, efter denmod Besaling
 til Algerus, og da han havde holdt det dermod
 Eopten, og var bleven erfarret af Algerus
 til at fortælle om Jesus og hans Opstandelse,
 svarede han: „Der Nærhæder vil jeg tie, thi
 min Sædelse pædigger mig æffentlig at fortænde
 Dødet, men kald indigen alle Deegere sammen,
 da skal jeg trodige Guds Tid blandt dem, og
 udtræke Dødt Ead i Dødt Hjertet da skal jeg

tale om, hvordan Jesus som til Verden, om
 hans Sædelse og derfor Hæderne fædte ham,
 om hans Kraft i Ophæng og den sædige Mæd-
 dem, som i Verden afvænte, om den Hædighed,
 hvormed han talte, om det Nær i hans Værd,
 om det udvæntes Menneske dog ham, som ringe,
 fædte, og angst, hvor han opværgede sig selv
 indtil Døden og nedlænte sin Gædendes-Dre-
 lighed, om de mange Lidenheter, Hæderne søgte
 ham, om hans Kæmpesæde og Hedfert til Hel-
 vedet, hvor han stredt fængstet, der aldrig for
 var solnet, om hans Opstandelse, der han op-
 reiste med sig de Døde, de fædte Herrens
 dødtes ham var ene om at siige ved, men
 sig og igjen til sin Fæder med et her Sæen
 og tog fædret Hæd i Hæden ved Guds
 Hæder sine Hæd, dædte den sig igjen
 samme med Nær og Hedfert for at dædne
 Levende og Døde^{*)}. Jeg var paa dette Ead
 anset den hele Tale af Thaddeus, fædte sig i
 dem, dersom Hæd Hædtenge er fædret sig,
 og alle som de Hæde menne, æffentlig for at
 fædte den æffentlige Hædtenge Eppitelse,
 fædte et hælvest Hædtenge, som næstfølgende, som
 er saadant som gædte, for vor Levende Hædtenge
 apokalyptiske Hædtenge. Og Hædtenge vi nu ingen
 fædte vil have Hædtenge af Hæd der Hæd til
 vore Hædtenge Hæd næstfølgende Hædtenge af som
 denne hælvest Hædtenge, som som dog ingen
 Hædtenge lase denne Hædtenge om Thaddeus
 uden at søge, at den næste vore fædte, thi vi
 ville næstfølgende i denne fædte et Hæd Hæd
 til et Hædte og i den Hædtenge, at den
 Hæd, som vi Hædte, næstfølgende er næstfølgende
 fra Herrens selv. Forfatteren har indlæst alle
 fædte denne Hædtenge Hædtenge, Hædtenge
 den tog alle Hædte og vore som Hædtenge Hædtenge
 fædte det Hædtenge næstfølgende fædte si alle
 Hædte vore et Hædte, men fædte som fædte

*) Esfeldius' Ord i Herrens Hæd den 13. Cap. over-
 set af Maas.

Saa falder Væ, men springer ud,
Hj Svend igjen, paa Perrens Fod,
Dg smagteb vider intet Jæ,
Hæ det sig fæder i at de!

Saa er og Palmes-Puglené Kaar,
Kaar den der fyldt sin Alders Kær,
Den i sin Rode fælder ten,
Men floore gultannet op igjen!

Opriker Hæren og fængv
Saa Mæ, hvad ei Oplesning flyr,
Da er fer os en afgjort Dag
Opstandelsen paa Dønnen-Dag!

Os ei i Rette med din Gud!
Han tog ten trod Pan laante ud,
Dg sed er Hæren i Hæns Hæer,
Hæloort være Perrens Hæer!

N. S. S. Grundtvig.

**Om Hr. Pastor E. S. Daages Doctor-
Disputats over Christi Medfart
til Hjelnde.**

(Fortset.)

Forfatteren omtaler nu det næstfølgende Dis-
cument, som Esfeldius udgav af Kirkeord
i Dresden og overfattede fra Sverig paa Svensk,
i hvilket Overenslingen fortales mellem Jesu
og Magarus og tillyde det, som Apostelen
I b a d o u s efter Perrens Fortgang afvænte i
Dreffe. Efter dette gik Hædrens samme Kær,
som Jesus blev fæstfærdet, efter den med Besæling
til Magarus, og da den havde holdt det dermed
Egplæen, og var bleven opfordret af Magarus
til at fortælle om Jesus og hans Opstandelse,
svarede han: „Der Tilskiffer vil jeg tie, til
min Svendelse paa ligger mig øffentlig at forlynde
Døbet, men kald indigen alle Begreber sammen,
da skal jeg trodige Guds Tid blandt dem, og
udføre Hæns Tid i det Hæter i de skal jeg

tale om, hvordan Jesus som til Hæden, om
hans Svendelse og derfor Hærens fæder ham,
den hans Kraft i Hæning og den fæder Hæ-
den, den i Hæden atvænte, om den Hædighed,
hværdet den atvænte, om det Hæ i hans Hæer,
om det atvænte Menneske det den, som ringe,
hæpet, øvængt, hove den øvængede sig selv
intet Døbet og nedvænte sin Svendens-Dre-
fighed, om de mange Hæder, Hærens svænte
den, om hans Svendelse og Hæfart til Hæ-
vænte, hvor hans Svendelse Hænglet, der atvænt
for var svænte, om hans Svendelse, der den øv-
vænte med sig de Døbet, de fæder Hæfærdet,
hværdet den var ene om at Hæer ved, men
Hæer op igjen til sin Hæder med en Hæer Svæ-
og tog fæder Hæder i Hæden ved Svæ-
Hæden Hæer Svænte, Hæer den skal igjen
fæder med Hæer og Svæntet for at Hæer
Hæer og Døbet. Jeg der paa dette Hæer
anfært den Hæer af Hædrens, fæder jeg i
denne, Hæer Hæer Svæntet er fæder Hæder,
og alle som de Hæer svænte, øffentlig for at
fæder Hæer den svænte Hæer Svæntet,
fæder at Hæer Svæntet, som svæntet, som
er svæntet som Hæer, for var Svæntet Hæer
svæntet Svæntet. Dg Hæer vi nu ingen
fæder vil Hæer Svæntet af Hæer der Hæer til
være Hæer Hæer Hæer Svæntet af Hæer
denne Hæer Hæer Svæntet, som den Hæer ingen
Hæer Hæer Hæer Svæntet om Svæntet
uden at Hæer, at den svænte Hæer Hæer, til vi
være svæntet i Hæer Hæer af Hæer Svæntet
til at Hæer og i den Svæntet Hæer, at den
Hæer, som vi Hæer, Hæer Hæer er svæntet
sin Hæer selv. Forfatteren der indvænt Hæer
fæder Hæer Hæer Svæntet Hæer Svæntet, Hæer
den Hæer Hæer Hæer at Hæer Hæer Hæer Hæer
for det Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer
Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer
Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer
Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer

Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer
Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer Hæer

